

Arrest

**nr. 340 227 van 28 januari 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Colombe DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage13septies) van 14 januari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die loco advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, komt in 2021 toe in België.

Op 22 april 2025 doen verzoekster en haar Belgische partner een huwelijksaangifte te Overijse.

Er wordt vastgesteld dat verzoekster partner nog gehuwd is met een andere persoon, zodat er nog geen sprake is van een officiële huwelijksaangifte (administratief dossier, stukken 6 en 9).

Op 16 juni 2025 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, dit bevel wordt haar ter kennis gebracht op 20 juni 2025 (adm. dossier, stuk 13).

Op 10 juli 2025 dient verzoekster samen met haar Belgische partner een huwelijksaanvraag in.

Op 14 november 2025 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juni 2025 herbevestigd (adm. dossier, stuk 18).

Op 4 december 2025 geeft de procureur des konings van Halle-Vilvoorde een negatief advies inzake het voorgenomen huwelijk (adm. dossier, stuk 22).

Op 11 december 2025 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Overijse de huwelijksvoltrekking (adm. dossier, stuk 29).

Op 13 januari 2026 wordt een administratief rapport illegaal verblijf opgemaakt. Verzoekster wordt gehoord op 13 januari 2026.

Op 14 januari 2026 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) (adm. dossier, stuk 36). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Overijse op 13.01.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: F. R.

voornaam: D.

geboortedatum: (...) 2003

geboorteplaats: Goiania

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

Uit een inreisstempel in haar paspoort met nr. GC809844 afgeleverd op 10.08.2021, dat terug te vinden is in haar administratief dossier, blijkt dat de betrokkene op 05.09.2021 in de Schengenzone is aangekomen via Amsterdam Schiphol.

Er is geen uitreisstempel. Betrokkene overschrijdt bijgevolg de wettelijk bepaalde maximum verblijfsduur van 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.

Betrokkene bevestigt in haar hoorrecht afgenomen op 13.01.2026 door een inspecteur van de PZ Druivenstreek dat zij sinds september 2021 in België is. Zij verklaart dat zij naar België gekomen is om een vriend te volgen die ook Braziliaan is. Daarna is het gedaan geweest tussen hen en is zij hier gebleven. Ze stelt dat ze gewerkt heeft voor een familie en dat zij dan G. heeft leren kennen.

Betrokkene deed op 10.07.2025 een huwelijksaangifte in Overijse met de heer M.G-F., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 10.12.2025 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde (dd. 04.12.2025), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. De weigering van registratie van het huwelijk vormt aldus een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Brazilië, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Ook het feit dat betrokkene met de heer M.G-F. samenwoont, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer M.G-F. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië.

Betrokkenen wisten vanaf het begin dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Verschillende moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een scheiding in nauw contact te blijven met elkaar en zij kunnen elkaar bezoeken in elk land waartoe zij beiden toegang hebben. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Verder wordt opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 3 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit haar dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Brazilië waar zij tot haar 18 jaar heeft gewoond. Ze verklaart in haar hoorrecht dat haar hele familie in Brazilië is: haar ouders, broer en zussen. Uit haar administratief dossier blijkt dat zij bijna dagelijks met haar moeder belt. Haar familie kan haar desgevallend ondersteunen bij haar re-integratie.

Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene is sinds september 2021 in België. Een huwelijksaangifte betreft geen verblijfsaanvraag. Bovendien werd de registratie van het huwelijk geweigerd door de Burgerlijke Stand van Overijse op

10.12.2025. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat betrokkene haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Zij verblijft dus reeds geruime tijd onwettig op het grondgebied.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene op 10.07.2025 een huwelijksaangifte in Overijse deed met de heer M.G-F., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 10.12.2025 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde (dd. 04.12.2025), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. De betrokkene probeerde aldus de Belgische autoriteiten te misleiden over haar werkelijke intentie.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.06.2025 dat haar betekend werd op 20.06.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht dat zij niet terugkeerde naar Brazilië omdat zij werk gevonden had en hier wou blijven, daarna leerde ze G. kennen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in België een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene is sinds september 2021 in België. Een huwelijksaangifte betreft geen verblijfsaanvraag. Bovendien werd de registratie van het huwelijk geweigerd door de Burgerlijke Stand van Overijse op 10.12.2025. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat betrokkene haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Zij verblijft dus reeds geruime tijd onwettig op het grondgebied.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene op 10.07.2025 een huwelijksaangifte in Overijse deed met de heer M.G-F., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 10.12.2025 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde (dd. 04.12.2025), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. De betrokkene probeerde aldus de Belgische autoriteiten te misleiden over haar werkelijke intentie.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.06.2025 dat haar betekend werd op 20.06.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

Er moet in eerste instantie op gewezen worden dat betrokkene al sinds september 2021 in België is. Als Braziliaanse burger is zij niet onderhevig aan de visumplicht om het Belgische grondgebied binnen te reizen. Betrokkene is echter wel beperkt in verblijf door de Europese verordening nr. 610/2013 van 26.06.2013. Er wordt voorzien in een kort verblijf met een maximale duur van 90 dagen binnen elke periode van 180 dagen die aan elke dag van verblijf vooraf gaat. Voor een langer verblijf dient men in het bezit te zijn van een geldig visum en/of tijdelijk verblijf. Betrokkene beschikt niet over een visum of heeft geen tijdelijk verblijfsrecht bekommen. Meer nog, zij heeft geen enkele poging ondernomen om haar verblijf in België op de wettelijk voorziene manier te regulariseren. Zij verblijft dus reeds sinds 2022 onwettig op het grondgebied.

Op 16.06.2025 ontving zij het bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen, waarvan zij kennis nam op 20.06.2025. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan, maar diende op 10.07.2025 een huwelijksaangifte in. Zoals eerder vermeld, betreft een huwelijksaangifte geen verblijfsaanvraag. De voltrekking van het huwelijk werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, die het negatief advies van het parket volgde. Het advies stelde immers: "Uit het gevoerde onderzoek blijkt dat, gelet op het geheel van de omstandigheden, de intentie van minstens één van de partners kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. De bedoeling lijkt uitsluitend te zijn het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde."

Er blijkt meermaals uit het dossier van betrokkene dat zij niet de bedoeling heeft om terug te keren naar Brazilië. Zo staat er in het advies van het Parket van Halle-Vilvoorde dd. 04.12.2025 te lezen dat: "Mevrouw wil niet terug naar Brazilië omdat de levensstandaard er te laag is. De lonen te laag, het leven te duur" en "Toen deze relatie gedaan was is mevrouw ... niet teruggekeerd naar Brazilië. Ze wou in België blijven omdat het leven hier beter is". Deze elementen tonen aan dat betrokkene vastbesloten is om op het grondgebied te blijven en laten toe te oordelen dat het risico reëel is dat zij niet zal meewerken aan een minder dwingende maatregel dan vasthouding.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekommen van haar nationale overheden (Brazilië)."

Op 14 januari 2026 wordt aan verzoekster ook een inreisverbod met een duur van twee jaar gegeven (adm. dossier, stuk 37).

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. Allereerst merkt de Raad ambtshalve op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

2.2. Ambtshalve wordt de mogelijke laattijdigheid van het beroep aangevoerd:

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de akte van kennisgeving ook uitdrukkelijk wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert voor de toepassing van deze wet de beslissing tot verwijdering als *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*.

Zoals blijkt uit het overzicht van de relevante feiten onder punt 1., maakt verzoekster reeds het voorwerp uit van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit maakt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een tweede verwijderingsmaatregel is zoals bedoeld in voormelde wetsbepalingen. Verzoekster beschikte bijgevolg, overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid juncto artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Op basis van de bij de Raad voorliggende stukken blijkt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 14 januari 2026. De beroepstermijn nam bijgevolg, overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, een aanvang op donderdag 15 januari 2026 en verzoekster beschikte dus tot en met maandag 19 januari 2026 om een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op maandag 26 januari 2026 bij de Raad ingediend.

Verzoekster meent dat haar een beroepstermijn van tien dagen had moeten worden toegestaan, zodat zij tot en met zaterdag 24 januari 2026 de tijd had om haar beroep in te dienen. *In casu* was de termijn van vijf dagen volgens haar te kort.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt de vervaldag op een zaterdag verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, zijnde maandag 26 januari 2026. Zij meent dat haar beroep tijdig is.

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting van 28 januari 2026 wordt verzoekster de mogelijkheid gegeven om overmacht aan te tonen. Zij verwijst naar de uiteenzetting in dit verband in het verzoekschrift en benadrukt de mogelijkheid van het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie.

In haar verzoekschrift verwijst verzoekster op uitgebreide wijze naar rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad van State inzake termijnen en het kunnen uitoefenen van een effectief rechtsmiddel. Bij het

verzoekschrift voegt verzoekster verschillende stukken waaruit volgens haar blijkt dat het in haar specifiek geval bijzonder moeilijk was om tijdig toegang te krijgen tot een advocaat.

Verzoekster werd terwijl zij van haar vrijheid beroofd was, niet beperkt in haar mogelijkheid om beroep te doen op een advocaat, maar zij toont middels deze stukken aan dat het in huidig specifiek voorliggend geval voor haar bijzonder moeilijk was om binnen een korte tijdsperiode toegang te krijgen tot de procedurele waarborgen waarover zij beschikt. Daarom aanvaardt de Raad dat in huidig specifiek geval een beroepstermijn van tien dagen nodig was om verzoeksters procedurele garanties te kunnen waarborgen.

Bijgevolg is het beroep tijdig ingediend.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het handvest), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster meent ook dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven inzake het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Er wordt ook een overweging gemaakt inzake verzoeksters familiaal leven in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden onderzocht. In de motieven inzake de reden dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er een risico is op onderduiken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3.3. Inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene bevestigt in haar hoorrecht afgenomen op 13.01.2026 door een inspecteur van de PZ Druivenstreek dat zij sinds september 2021 in België is. Zij verklaart dat zij naar België gekomen is om een vriend te volgen die ook Braziliaan is. Daarna is het gedaan geweest tussen hen en is zij hier gebleven. Ze stelt dat ze gewerkt heeft voor een familie en dat zij dan G. heeft leren kennen.

Betrokkene deed op 10.07.2025 een huwelijksaangifte in Overijse met de heer M.G-F., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 10.12.2025 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde (dd. 04.12.2025), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. De weigering van registratie van het huwelijk vormt aldus een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Brazilië, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Ook het feit dat betrokkene met de heer M.G-F. samenwoont, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer M.G-F. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië.

Betrokkenen wisten vanaf het begin dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Verschillende moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een scheiding in nauw contact te blijven met elkaar en zij kunnen elkaar bezoeken in elk land waartoe zij beiden toegang hebben.

Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Verder wordt opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 3 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit haar dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Brazilië waar zij tot haar 18 jaar heeft gewoond. Ze verklaart in haar hoorrecht dat haar hele familie in Brazilië is: haar ouders, broer en zussen. Uit haar administratief dossier blijkt dat zij bijna dagelijks met haar moeder belt. Haar familie kan haar desgevallend ondersteunen bij haar re-integratie.

Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij in België een gezinsleven heeft en dat dit enkel in België kan plaatsvinden. Er wordt volgens haar niet betwist dat zij sinds oktober 2024 met haar partner samenwoont in Overijse en dat ze een huwelijksaangifte hebben ingediend. Voor verzoeksters aanhouding woonden ze een jaar en drie maanden samen. Ze hebben een affectief en intiem gezinsleven. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen waarin zij uitlegt dat ze een heel goed contact heeft met de kinderen van haar partner als die bij hen komen om de twee weken. Ook met deze kinderen heeft ze een gezinsleven ontwikkeld. Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat dit gezinsleven niet beschermenswaardig is. Er bestaat volgens verzoekster een positieve verplichting. Dit gezinsleven kan enkel in België worden verder gezet. Een loutere verwijzing naar de weigering tot huwelijksvoltrekking om de afwezigheid van een gezinsleven te staven, volstaat niet. In dit verband legt verzoekster uit dat de weigering tot huwelijksvoltrekking steunt op een vermoeden van het parket dat de partners geen intentie hebben om een duurzame band te creëren, maar om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Deze appreciatie steunt op een huwelijksintentie in de zin van het Belgisch burgerlijk recht, en niet op het feitelijk bestaan van een familiaal leven en een stabiele relatie. Verzoekster en haar partner wonen feitelijk samen. Dit feitelijk element wijst op een stabiele relatie, los van de juridische kwalificatie die het parket geeft aan hun huwelijksintentie. De verwerende partij moest een geconcretiseerd en geïndividualiseerd onderzoek doen van hun relatie, los van de juridische kwalificatie van een huwelijk. Er werd geen rekening gehouden met de duur en de stabiliteit van de relatie en de voorliggende bewijzen van de samenwoning met de kinderen van verzoeksters partner. Er wordt slechts in het algemeen gemotiveerd dat verzoeksters partner haar vrijwillig kan volgen naar Brazilië en dat de moderne communicatiemiddelen volstaan om contact te houden. Dit terwijl het duidelijk is dat haar partner op grond van een vonnis zijn minderjarig kind V. één keer per week bij zich heeft en één weekend op twee. Het is onredelijk om te oordelen dat de samenwoning geen verblijfsrecht creëert, verzoekster benadrukt dat deze samenwoning een pertinent feit is dat in rekening moet worden gebracht en dat aantoonde dat er sprake is van een gezinsleven. Dit moet bovendien in rekening worden gebracht bij het onderzoek naar de proportionaliteit van de verwijderingsmaatregel. Er moet volgens verzoekster een belangenafweging worden gemaakt, het ontbreken hiervan vormt een schending van artikel 8 van het EVRM. Daarbij komt dat de scheiding niet tijdelijk is omdat aan verzoekster ook een inreisverbod met een duur van twee jaar werd gegeven. Verzoekster besluit in het verzoekschrift dat zij definitief van haar partner zal worden gescheiden.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing betwist de verwerende partij niet dat verzoekster in België een gezinsleven heeft, maar stelt zij dat een samenwoning niet automatisch een recht op verblijf geeft, dat een tijdelijke scheiding niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, dat verzoekster niet aantoonde dat dit gezinsleven enkel in België kan plaatsvinden, dat de betrokkenen vanaf het

begin wisten dat het gezinsleven in België precair was en dat ze met elkaar in contact kunnen blijven middels moderne communicatiemiddelen.

Waar verzoekster dus kritiek uit op het feit dat de verwerende partij geen gezinsleven zou aanvaarden omdat er een negatief advies is van het parket en een beslissing tot weigering tot huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand, kan zij niet worden gevolgd. Haar kritiek in dit verband is niet ter zake dienend.

Inzake het contact dat verzoekster onderhoudt met de kinderen van haar partner, wijst de Raad erop dat gelet op de rechtspraak van het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven kan aanvaard worden wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Dit is *in casu* niet het geval en verzoekster toont dit ook niet aan, zij beperkt zich immers in het verzoekschrift tot de vaststelling dat zij goed overeenkomt met de zestienjarige dochter F. van haar partner en dat de kleine V. één keer per week en één weekend op twee bij zijn vader logeert.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Waar verzoekster zich beroept op haar gezinsleven, maakt zij niet duidelijk waarom de gegeven motivering – in het licht van de vaststelling dat verzoekster en haar partner wisten dat verzoekster niet was toegelaten noch gemachtigd tot verblijf en hun gezinsleven vanaf het begin in België precair zou zijn – disproportioneel zou zijn. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat verzoekster op geen enkel ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. In deze omstandigheden moeten zij en haar partner zich er vanaf het begin van bewust zijn geweest dat het voorgehouden gezinsleven in België, omwille van de preciaire verblijfsituatie van verzoekster, eveneens een precair karakter kende. Het EHRM heeft reeds duidelijk geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (*Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.)*, nr. 40447/98, 24 november 1998, en *Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.)*, nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39). Artikel 8 van het EVRM kan geenszins zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43).

De Raad benadrukt dat de bestreden maatregel niet noodzakelijk betekent dat verzoekster in de toekomst niet langer in België kan verblijven. Zij kan vanuit het herkomstland steeds om gezinshereniging verzoeken eenmaal zij voldoet aan de voorwaarden daartoe. De Raad merkt daarbij op dat staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 101). Haar beschouwingen waar zij op niet-gesubstantieerde wijze meent dat dergelijke aanvraag lang zal duren en dat het inreisverbod een terugkeer zal verhinderen, kan niet overtuigen om aan voorgaande afbreuk te doen. Immers zijn in de vreemdelingenwetgeving behandeltermijnen voorzien voor aanvragen tot gezinshereniging (artikel 10ter en artikel 42 van de Vreemdelingenwet) en kan verzoekster, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing vragen van het inreisverbod.

In afwachting van de behandeling van haar aanvraag kan verzoekster de banden met haar partner in België ook steeds onderhouden via moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken in Brazilië. Zij toont met haar betoog in het verzoekschrift niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn. Het loutere feit dat haar partner een overeenkomst heeft met de moeder van zijn kinderen over een verblijfsregeling van de twee minderjarige kinderen, verhindert niet dat haar partner kan reizen.

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom de beoordeling van de verwerende partij dat een samenwoning geen automatisch recht geeft op verblijf – in het licht van de vaststelling dat verzoekster en haar partner wisten dat verzoekster niet was toegelaten noch gemachtigd tot verblijf en hun gezinsleven vanaf het begin in België precair zou zijn – onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoekster, die nooit gemachtigd werd tot een verblijf in België en aldus wist dat zij met haar partner een gezinsleven ontwikkelde tijdens illegaal verblijf, maakt dan ook *prima facie* niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat die erin zou bestaan haar verblijf op het Belgische grondgebied toe te laten. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 4 van het Handvest wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4. In een tweede middel bekritiseert verzoekster de motieven inzake de terugleiding naar de grens en de reden waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, zij betwist dat er een risico bestaat op onderduiken.

In de bestreden beslissing worden inzake het risico op onderduiken drie motieven vermeld, met name:

- verzoekster heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn;
- verzoekster heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;
- zij heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

In het verzoekschrift bekritiseert verzoekster deze drie redenen als volgt:

- het feit dat het parket geadviseerd heeft dat verzoekster en haar partner niet mochten huwen, wil niet zeggen dat verzoekster misleidende informatie heeft gebruikt;
- de verwerende partij stelt dat verzoekster verklaard zou hebben niet te willen terugkeren naar Brazilië en dat ze in België wilde blijven, wat een risico op onderduiken meebrengt. Verzoekster meent dat haar verklaringen niet correct worden weergegeven, zij heeft immers verklaard dat ze werk gevonden had als babysitter, dat ze van plan was om dan terug te gaan naar Brazilië en dat het niet haar bedoeling was om in België te blijven;
- verzoekster begrijpt het motief niet waar wordt gesteld dat zij geen stappen heeft gezet (inzake een verblijfsaanvraag). Zij legt uit dat niets in haar houding aantoont dat ze eraan zou denken om onder te duiken, integendeel, zij wilde haar relatie officialiseren, het lijkt tegenstrijdig te zeggen dat verzoekster perse in België wilde blijven maar dat ze anderzijds zou proberen onderduiken, terwijl ze uit eigen beweging zich bij de gemeente is gaan aanbieden.

Inzake het motief dat verzoekster na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, stelt verzoekster dat zij dit motief niet begrijpt omdat nergens uit blijkt dat zij wenste onder te duiken.

De Raad stelt echter vast dat dit motief nog volgende feitelijke uitleg bevat: *“Betrokkene is sinds september 2021 in België. Een huwelijksaangifte betreft geen verblijfsaanvraag. Bovendien werd de registratie van het huwelijk geweigerd door de Burgerlijke Stand van Overijse op 10.12.2025. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat betrokkene haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Zij verblijft dus reeds geruime tijd onwettig op het grondgebied.”*

Door louter te stellen dat zij dit motief niet begrijpt en dat uit haar gedrag niet blijkt dat zij wil onderduiken, weerlegt verzoekster niet dat zij sinds 2021 op illegale wijze in België verblijft, dat zij sindsdien nooit haar verblijf heeft trachten te regulariseren door een verblijfsaanvraag in te dienen of een verzoek om internationale bescherming en dat een huwelijksaangifte niet kan worden gelijkgesteld met een verblijfsaanvraag.

Nu de kritiek op dit motief niet ernstig is, houdt dit motief stand en volstaat dit reeds om de bestreden beslissing te schragen wat betreft het risico op onderduiken is (dat op zijn beurt een onderdeel vormt van het motief waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan), zodat niet moet worden ingegaan op verzoeksters kritiek op de overige twee van de drie motieven. De criteria inzake het risico op onderduiken zijn niet cumulatief.

Een schending van artikel 7, van artikel 74/14 en van artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). *In casu* is dit niet het geval.

Een schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

De twee aangevoerde middelen zijn *prima facie* niet ernstig.

3.3.6. Nu verzoeksters middelen niet ernstig zijn, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. DE SMET